

Hugo Bouter

Wat zal er met deze gebeuren?

Leven in de verwachting van Christus' komst

Johannes 21:21

Petrus en Johannes

Petrus kreeg van de Heer te horen wat de prijs zou zijn die hij voor zijn navolging van de Meester zou moeten betalen. Hij zou de Heer nu inderdaad mogen volgen, zoals hij in de bovenzaal al had gevraagd (Joh. 13:36-38). Op de weg van de navolging – de weg van lijden en martelaarschap – zou hij Christus gelijkvormig worden, want met zijn dood zou hij God verheerlijken (Joh. 21:19).

Daarna trekt Johannes, de geliefde discipel, onze aandacht. De Heer had Petrus de opdracht gegeven om Hem te volgen, zoals Hij hem vroeger ook had geroepen om achter Hem te komen en Hem te volgen (Matt. 4:19). Maar Petrus draaide zich om en keek naar Johannes. Hij zag dat de geliefde discipel de Heer ook volgde en dit maakte hem nieuwsgierig hoe het met Johannes zou gaan. Zou hij ook als martelaar moeten sterven?

Hierop antwoordde Jezus: 'Als Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom, wat gaat het jou aan? Volg jij Mij' (Joh. 21:22). Johannes volgde de Heer, gedreven door zijn liefde; hij had daartoe geen aparte opdracht nodig. De evangelist herinnert in dit verband uitvoerig aan de gebeurtenissen in de bovenzaal (Joh. 21:20). Juist doordat de geliefde discipel een plaats van vertrouwen bij de Heer had gehad, begreep hij wel wat de wil van de Heer was en volgde hij Hem vanzelf.

Wij zien hier dus dat discipelschap allereerst een persoonlijke aangelegenheid is. Hoewel wij allen één en dezelfde Meester hebben, moet ieder van ons Hem *persoonlijk* volgen. Onze belangstelling voor elkaar kan gemakkelijk ontaarden in bemoeizucht. Daarom roept de Heer ieder van ons afzonderlijk toe: 'Volg jij Mij'. Iedere discipel heeft zijn eigen plaats en zijn eigen taak. Het komt alleen de Heer toe om te beslissen wat er met de ander zal gebeuren. En zoals Hij onze wegen leidt, is het goed.

Overigens betekent dit niet dat wij los van elkaar staan. Zo vinden wij Johannes en Petrus herhaaldelijk samen werkzaam in de dienst van de Meester (zie Hand. 3:1; 4:13; 8:14). Maar deze beide apostelen hadden toch ieder hun eigen plaats en hun eigen bediening, zoals blijkt uit de geschriften die zij – geïnspireerd door de Heilige Geest – hebben nagelaten aan de gemeente.

Wij hebben al gezien dat aan de apostel Petrus vooral de zorg werd toevertrouwd voor de kudde die Christus zou uitleiden uit de Joodse schaapskooi. Maar er waren ook andere schapen die moesten worden toegevoegd (Joh. 10:16), namelijk de gelovigen uit de volken. Ook voor hen zou Petrus de deur van het geloof mogen openen. Hij zou het net van het Evangelie uitwerpen in de zee van de volken en het weer op het land trekken.

Johannes kreeg echter een andere taak, een werk dat minder opvallend was. Zijn bediening hield meer verband met de Persoon van de Heer Zelf. De plaats van intimiteit die Johannes innam, duidde dit reeds aan. Bij de apostel Johannes gaat het om het kennen van de Zoon van God. Christus is waarachtig Mens geworden om ons het leven te kunnen geven. Het eeuwige Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond. Deze kennis van de Persoon van Christus is levendmakende kennis, want ze leidt tot levensgemeenschap met de Vader en de Zoon (Joh. 17:3; 1 Joh. 1:1-4).

De waarheid aangaande Jezus Christus als in het vlees gekomen is het vaste fundament dat blijft, ook al is de gemeente in verval geraakt en heeft ze niet beantwoord aan haar hemelse positie. Terwijl de dienst van Petrus verband hield met de begintijd en de dienst van Paulus met de bloeitijd van de gemeente, heeft de bediening van Johannes vooral te maken met de eindtijd. De betekenisvolle woorden van de Heer: 'Als Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom', lijken hierop te zinspelen.

De taak van Johannes zou zich uitstrekken tot de wederkomst van Christus. Hierbij kunnen wij denken aan het boek Openbaring, dat ons inzicht geeft in de laatste dingen. Wij kunnen echter ook denken aan het Evangelie naar Johannes en aan de Brieven van Johannes, die zich bezighouden met dat wat blijft en wat in zichzelf

onaantastbaar is voor menselijk falen tot op het ogenblik van Christus' komst: namelijk het eeuwige leven dat op aarde geopenbaard is en dat ons deel is in de Zoon.

Bij de roeping van de eerste discipelen zien wij dat Petrus het net uitwierp in de zee, terwijl Johannes zich bezighield met het verstellen van de netten (Matt. 4:18-22; Mark. 1:16-20). Deze verschillende activiteiten zijn typerend voor de bedieningen van beide apostelen. Petrus wierp het net uit: hij begon met het werk van het bijeenbrengen van de gemeente. Maar Johannes repareerde de netten: zijn dienst voorzag in wat nodig was om het werk voort te zetten, ondanks verkeerde invloeden door het intredende verval in de christenheid. Hierbij valt te denken aan zijn strijd tegen de dwaalleraars die de waarheid van de Persoon van Christus aantastten, de vele antichristen die Christus loochenden als in het vlees gekomen (1 Joh. 2:18; 4:1-6; 2 Joh.).

Totdat Hij komt

Ten slotte leert het voorbeeld van Johannes ons ook dat wij als discipelen mogen uitzien naar de wederkomst van onze Heer. De ene dienstknecht zal omwille van zijn getuigenis wellicht zijn leven moeten laten (zoals Petrus), de andere zal blijven tot de komst van de Heer (zoals hier wordt voorgesteld door de figuur van Johannes). Wij weten niet welke weg de Heer voor ons heeft uitgestippeld. Alles hangt af van Zijn wil: 'Als Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom' (Joh. 21:22).

Ieder van ons moet de Heer dus persoonlijk navolgen en Hem dienen in afwachting van Zijn spoedige wederkomst. Dit laat Hij ook zien in de gelijkenis van de tien ponden. Wij moeten handel drijven totdat Hij terugkomt (Luk. 19:13). Wellicht zal Hij ons hier op aarde laten tot op dat moment, waarop zij die Hem toebehoren en die levend overblijven tot aan Zijn komst, plotseling worden veranderd en samen met de opgewekte ontslapenen de Heer tegemoet zullen gaan in de lucht (1 Kor. 15:51-52; 1 Thess. 4:15-18). Johannes vertegenwoordigt de eerste categorie van hen die levend overblijven totdat Hij komt, Petrus de tweede categorie van hen die ontslapen en zullen opstaan wanneer de roepstem van de Heer weerklinkt.

De slotverzen van Johannes 21 bevestigen dat de geliefde discipel de auteur is van dit Evangelie: 'Dit is de discipel die van deze dingen getuigt en die deze dingen heeft geschreven; en wij weten dat zijn getuigenis waar is' (Joh. 21:24-25). Hoe dankbaar mogen wij zijn voor de blijde boodschap die hij heeft opgetekend aangaande de Zoon van God, in Wie ook wij door het geloof het eeuwige leven mogen bezitten.

Laat het zo zijn dat het voorbeeld van Petrus en dat van Johannes, de geliefde discipel, ons zal aansporen betere volgelingen van Christus te zijn. Zo zullen wij leren gemeenschap te hebben met de verhoogde Heer, Zijn kant als de Gekruisigde te kiezen hier op aarde, te leven in de kracht van Zijn opstanding en Zijn terugkeer werkend te verwachten!

